

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Ústecký kraj**, IČO: 708 92 156
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupený JUDr. Evou Machovou, advokátkou
sídlem Na Sadech 2033/21, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. MF-17401/2018/1203-8,

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2024, č. j. 15 Af 16/2023-69, **se pokračuje.**
- II. Ministerstvo pro místní rozvoj **není** osobou zúčastněnou na tomto řízení.
- III. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 1. 8. 2023, č. j. MF-17401/2018/1203-8, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. MF-17401/2018/1203-8, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr č. 2/2018 Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad (dále jen „regionální rada“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. RRSZ 9500/2017, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 17. 1. 2018, č. j. RRSZ 490/2018, kterým správce daně podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), a podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), vyměřil žalobci odvod ve výši 1 554 590 Kč za porušení rozpočtové kázně u projektu reg. č. CZ.1.09/1.3.00/18.00384 s názvem „*SPŠ strojní a elektrotechnická, Ústí n. L., Revitalizace areálu školy 4. – 6. etapa + CEDOP*“.

Žaloba

2. Žalobce namítl, že nelze dovozovat, že by došlo uzavřením dodatku k porušení zákona s ohledem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) č. C-424/06 Pressetext Nachrichtenagentur GmbH (dále jen „rozsudek Pressetext“). Žalobce měl za to, že nemohl znát toto rozhodnutí a nemohl podle něj postupovat. Jednalo se o velký zásah do našeho právní řádu, který byl realizován až v roce 2012. V době, kdy probíhalo příslušné zadávací řízení v rámci projektu, tak toto rozhodnutí bylo teprve přijato SDEU. Dle názoru žalobce je nepřípustné měnit obchodní podmínky v rámci zadávacího řízení z důvodu změny judikatury. Poznamenal, že v době, kdy zájemci o zakázku podávali nabídky, judikatura neexistovala; zákon v tehdejší podobě umožňoval i změny smlouvy dodatkem.
3. Konstatoval, že stanovený odvod ve výši 25 % finančních prostředků z přidělené dotace byl uložen před rozhodnutím krajského soudu č. j. 15 Af 2/2021-37, jenž původní rozhodnutí žalovaného zrušil, za 4 pochybení spočívající v porušení zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), a stejná výše odvodu byla žalobci uložena novým rozhodnutím po vydání rozsudku krajského soudu za jedno vytýkané porušení. Tento způsob uložení odvodu je dle názoru žalobce nezákonný vzhledem k tomu, že žalovaný nedodržel při novém rozhodnutí právní názor soudu, který tento vyslovil v odst. 37 rozsudku.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný spolu s předložením správního spisu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž nejprve vylíčil dosavadní průběh řízení a skutkový děj. Dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Pressetext zejména pro jeho výstižnost a srovnatelnost posuzovaného případu s touto věcí. Zdůraznil, že případ posuzovaný v rozsudku Pressetext se týkal transakcí provedených během let 2000, 2001 a 2005. Již z principu pak každá změna smlouvy uzavřená s vítězným uchazečem, která by zjevně změnila ekonomickou rovnováhu ve prospěch dodavatele, nemůže být férová vůči ostatním uchazečům. V regulérním zadávacím řízení musí být všechny podmínky zakázky předem známy, což umožňuje uchazečům podat takové nabídky, které mohou být poté objektivně porovnány. Tento požadavek je a byl vyjádřen v § 6 zákona o veřejných zakázkách jako povinnost dodržet zásady transparentnosti a rovného přístupu. Proto bez ohledu na to, zda žalobce mohl, či nemohl znát názor SDEU na problematiku podstatných změn smlouvy, je zřejmé, že uzavření takového dodatku ke smlouvě, kterým byl vybraný dodavatel zjevně zvýhodněn, zásadám transparentnosti a rovného přístupu nepochybně odporovalo.
5. Dále uvedl, že jako vyhovující instrument pro správní úvahu, jehož pomocí dospěl k přiměřenému procentu, statisticky odpovídajícímu průměrnému finančnímu dopadu Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

konkrétního pochybení, tak zvolil pokyny COCOF, protože aplikací tohoto v rámci Evropské unie obecně používaného a českými soudy aprobovaného metodického materiálu v dostatečné míře zajistil rovnost rozhodování ve srovnatelných případech. Není proto rozhodné, že datum vydání COCOF je pozdější než datum uzavření předmětného dodatku ke smlouvě. Pokyny pak stanovují v kapitole 1., bod 1. 1, že v oddílu 2 jsou popsány nejčastěji se vyskytující druhy pochybení (v pokynech je používán termín „nesrovnalost“). Je zde zároveň doporučeno, aby příslušné orgány přistupovaly k nesrovnalostem, které nejsou v oddíle 2 přímo uvedeny, v souladu se zásadou proporcionality, analogicky s typy nesrovnalostí uvedenými v kapitole 2 těchto pokynů. Konstatoval, že pro posuzování jednotlivých pochybení vždy vychází ze znění COCOF z roku 2013, a to z toho důvodu, aby bylo zajištěno důsledné dodržení zásady rovnosti. Měl za to, že právě jednotné použití COCOF je vhodným nástrojem, kterým je možné zajistit rovnost rozhodování ve srovnatelných případech, zamezit možnosti porušení zásady správního uvážení a zajistit dostatečnou ochranu žalobcových práv.

6. Ve vyjádření k výzvě soudu žalovaný uvedl, že v žádném případě nemůže souhlasit se závěrem, že mělo v nyní projednávané věci dojít k prekluzi práva dle čl. 3 nařízení Rady (ES) č. 2988/95 ze dne 18. 12. 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (dále jen „nařízení č. 2988/95“). Zdůraznil, že lhůty stanovené dle čl. 3 odst. 1 a 2 nařízení č. 2988/95 lze aplikovat pouze v případech, kdy členský stát nevyužije možnosti dané mu čl. 3 tohoto nařízení a do vnitrostátních právních norem nezahrne vlastní právní úpravu (resp. prekluzivních) lhůt v této oblasti. Právní řád České republiky nicméně úpravu promlčecích (resp. prekluzivních) lhůt v této oblasti obsahuje, když v § 22 odst. 13 rozpočtových pravidel (ve znění do 19. 12. 2015 pak v odst. 11) stanovil, že odvod a penále za porušení rozpočtové kázně lze uložit do 10 let počítaných od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně. V nyní posuzovaném případě tedy uplynula prekluzivní lhůta nejdříve dne 1. 1. 2024, resp. k 1. 1. 2027, jelikož k připsání plateb vztahujících se k posuzovanému porušení rozpočtové kázně na účet žalobce došlo v prosinci roku 2013 a v dubnu roku 2016.
7. V doplnění vyjádření ze dne 18. 3. 2024 žalovaný poukázal na to, že je sporné, zda na dotaci poskytnutou ze státního rozpočtu, resp. z rozpočtu regionální rady či hlavního města Prahy, lze vůbec aplikovat nařízení č. 2988/95, protože pochybením příjemce dochází v první řadě k dopadu na státní rozpočet České republiky (resp. jiný národní veřejný rozpočet), a nikoli přímo na rozpočet Evropské unie ve smyslu definice nesrovnalosti podle nařízení č. 2988/95. Platí totiž, že příjemcům byly dotace poskytovány vždy z rozpočtu regionální rady, tj. z územního rozpočtu, nikoliv přímo z rozpočtu Evropské unie. Uvedené dále dle žalovaného znamená, že ani regionální rada nikdy nebyla příjemcem prostředků z rozpočtu Evropské unie, nýbrž z rozpočtu kapitoly Ministerstva pro místní rozvoj, tj. ze státního rozpočtu. Proto se na dotace poskytované regionální radou musí vztahovat rozpočtová pravidla. Uvedené dále znamená, že uložený odvod za porušení rozpočtové kázně by byl příjemce dotace povinen v souladu se rozpočtovými pravidly odvést vždy do rozpočtu, z něhož mu byly prostředky poskytnuty, tj. do rozpočtu regionální rady, nikoliv tedy přímo do rozpočtu Evropské unie.

Repliky žalobce

8. V replice ze dne 3. 1. 2024 žalobce uvedl, že změna smlouvy spočívala pouze v rozdělení úhrady za služby na dvě části bez toho, aby jinak zasáhla do její výše či termínů splatnosti. Pokud bude tedy soud toto jednání žalobce posuzovat z pohledu zmiňovaného rozsudku Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Presstext, jenž ve svém vyjádření zmiňuje žalovaný, pak by měl obsah dodatku posoudit jako nepodstatnou změnu smlouvy právě vzhledem k popisovaným případům změn smlouvy uvedených v tomto rozhodnutí ESD, jelikož případy podstatných změn v tomto rozhodnutí k projednávané věci přílehlavé nejsou. Žalobce se domníval, že podle platné právní úpravy a příslušného zákonného ustanovení v době uzavření dodatku k mandátní smlouvě nemohlo dojít k žádnému pochybení z jeho strany, neboť platné znění zákona o veřejných zakázkách v roce 2009 definici podstatné změny smlouvy jako ekonomické rovnováhy ve prospěch vybraného uchazeče neobsahoval, jelikož tato úprava byla do zákona zakomponována až novelou v roce 2012.

9. V replice ze dne 4. 1. 2024 žalobce poukázal na to, že řízení o uložení odvodu bylo zahájeno po uplynutí prekluzivní lhůty, a proto nemohl být žádný odvod uložen. Žalobce měl za to, že výše uvedené právní hodnocení prekluzivních lhůt pro řízení v nyní projednávané věci je rovněž v souladu i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 4/2021-66, jenž vychází z Nařízení č. 2988/95, jakož i z judikatury SDEU.
10. V replice ze dne 2. 4. 2024 žalobce uvedl, že v posuzované věci je zapotřebí zohlednit, že dotace byla poskytnuta z rozpočtu Evropské unie, což plyne jak z textu smlouvy o poskytnutí dotace, tak i z podstaty vzniku a existence poskytovatele dotace. Z preambule Smlouvy o poskytnutí dotace č. CZ.1.09/1.3.00/18.00384 ze dne 24. 9. 2009 se podává, že tato byla uzavřena z Regionálního operačního programu NUTS II. Severozápad, vycházející z podpory dle Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti (dále jen „nařízení č. 1083/2006“). Samotná smlouva o poskytnutí dotace tak odkazuje na právní úpravu této problematiky s tím, že samotné prostředky pocházely z unijního rozpočtu, které pak obdržela regionální rada, která je přidělila jednotlivým subjektům. Z této skutečnosti je dle žalobce proto zapotřebí učinit závěr, že na danou problematiku je nutné aplikovat evropskou úpravu, která vyplývá z nařízení, jimiž jsou v projednávané věci správní orgány, tedy i žalovaný vázány. Jedná se především o Smlouvu o fungování EU [čl. 4 odst. 2 písm. c)], Evropský fond pro regionální rozvoj, jakož i nařízení Rady ES č. 2988/95, který v čl. 3 obsahuje úpravu prekluzivních lhůt. Okamžikem tzv. nesrovnalosti ve smyslu citovaného nařízení je podle judikatury SDEU nutno rozumět nejpozději den, kdy došlo k uzavření Smlouvy o poskytnutí dotace tj. 24. 9. 2009. Nejpozději tímto dnem došlo k porušení právního předpisu Společenství (Evropské unie), jelikož samotné vytykané jednání žalobci, tj. porušení ekonomické rovnováhy spočívající v uzavření dodatku dne 13. 2. 2009 k rámcové mandátní smlouvě bylo uskutečněno před tím, než byla žalobcem uzavřena smlouva o poskytnutí dotace. Okamžikem vzniku nesrovnalosti proto nemůže být den, kdy byly (např. *ex post*) vyplaceny žalobci dotační finanční prostředky, jak stále tvrdí žalovaný.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

12. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Zdejší soud usnesením ze dne 23. 10. 2024, č. j. 15 Af 16/2023-69, soudní řízení v souladu s § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil do pravomocného skončení řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 Afs 82/2024, neboť Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 7. 2024, č. j. 10 Afs 82/2024-52, rozhodl ve skutkově obdobné věci tak, že SDEU předložil předběžné otázky, které mohly mít vliv též v nyní souzené věci. Soud z úřední činnosti zjistil, že SDEU rozsudkem ze dne 27. 11. 2025 ve věci C-539/24 Mikroregion Porta Bohemica o předběžných otázkách položených Nejvyšší správním soudem rozhodl. Z výše uvedeného je podle názoru soudu zcela zjevné, že nastala skutečnost rozhodná pro pokračování v řízení ve věci samé (§ 48 odst. 6 s. ř. s.). Soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. výrokem I. rozsudku vyslovil, že se v řízení pokračuje.
14. Podáním ze dne 15. 12. 2025 se Ministerstvo pro místní rozvoj domáhalo, aby mu soud přiznal postavení osoby zúčastněné na řízení. Soud podotýká, že z čl. II bodu 6 zákona č. 251/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 251/2021 Sb.“), vyplývá, že Ministerstvo pro místní rozvoj je nástupcem regionálních rad. Regionální rada regionu soudržnosti Severozápad rozhodovala v tomto řízení v prvním stupni a odvolacím orgánem bylo Ministerstvo financí, proti jehož rozhodnutí byla žaloba podána. Účastníkem v tomto řízení na straně žalované je tedy Ministerstvo financí. Prvostupňové orgány nejsou ani účastníky řízení, ani osobami zúčastněnými na řízení. Ministerstvo pro místní rozvoj, které vstoupilo do práv a povinností regionální rady, tudíž nemůže mít v tomto soudním řízení postavení osoby zúčastněné na řízení. Na tom nic nemění to, že Ministerstvo pro místní rozvoj v souvislosti s projektem aktivně plní své povinnosti vyplývající ze zákona č. 251/2021 Sb., zejména evidenci, monitoring a šetření nesrovnalostí, neboť tato skutečnost neznamena, že by Ministerstvo pro místní rozvoj mělo být přímo dotčeno na jeho právech a povinnostech. Soud proto výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že Ministerstvo pro místní rozvoj není osobou zúčastněnou v tomto soudním řízení.
15. Klíčovou je v nyní projednávané věci otázka prekluze. Tou se musí správní orgán i soud zabývat z úřední povinnosti, neboť prekludovanému, a tudíž již neexistujícímu (zaniklému) právu nelze poskytovat ochranu (k tomu přiměřeně srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, publ. pod č. 38/2009 Sb. ÚS). Teprve poté, co soud učiní závěr ohledně plynutí prekluzivní lhůty, je namístě zabývat se dalšími věcnými či procesními námitkami. Dojde-li soud k závěru, že prekluzivní lhůta uplynula, pozbývá smyslu věcné vypořádání ostatních námitek; ty totiž na závěru o uplynutí prekluzivní lhůty nemohou nic změnit.
16. Prekluze je právní institut, který je upravován napříč odvětvími právního řádu. Setkáváme se s ní tradičně v právu soukromém, ale také veřejném. Jejím hlavním účelem coby právního institutu je zejména zajištění právní jistoty, ale sekundárně také ochrana povinného subjektu. Jejím předmětem může být jak majetkové právo, tak i možnost učinit určitý procesní úkon. Z širokého zastoupení prekluze v různých právních odvětvích vyplývají obsahové rozdíly; i přes tyto rozdíly je však možné vysledovat základní znaky, které jsou pro prekluzi společné a bez nichž by o prekluzi nebylo možno vůbec hovořit. Mezi tyto znaky lze nepochybně zařadit samotnou konstrukci prekluze, která je založena na dvou právních skutečnostech – Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

a sice uplynutí doby a neuplatnění práva v této době. Důsledkem prekluze je vždy také zánik samotného práva, přičemž s takto závažnými následky, které jsou s prekluzí spojeny, se pojí výše zmiňovaný logický důsledek – k prekluzi musí orgán veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti.

17. Z uvedeného je zřejmé, že otázka prekluze je zásadní především z hlediska práva hmotného, neboť se s ní pojí samotný zánik subjektivního práva, kterému již nadále není možné poskytovat ochranu. Pro účely určení právní úpravy, podle které je nezbytné na prekluzi nahlížet, je tudíž nutno obecně vycházet z okamžiku, kdy nastala skutečnost určující počátek běhu prekluzivní lhůty (k tomu přiměřeně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218, publ. pod č. 2676/2012 Sb. NSS).
18. Z hlediska nyní posuzované věci jsou rozhodné následující skutečnosti, které plynou z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že mezi žalobcem a správcem daně byla dne 24. 9. 2009 uzavřena „Smlouva č. CZ.1.09/1.3.00/18.00384 o poskytnutí dotace z rozpočtových prostředků Regionální rady regionu soudržnosti Severozápad“ (dále jen „Smlouva o poskytnutí dotace“), ve znění pozdějších dodatků, na projekt s názvem „SPŠ strojní a elektrotechnická, Ústí n. L., Revitalizace areálu školy 4. – 6. etapa + CEDOP“. Regionální rada ve Smlouvě o poskytnutí dotace přislíbila poskytnutí finanční podpory ve výši 92,5 % celkových způsobilých výdajů projektu, maximálně však v celkové výši 147 673 282,92 Kč. Dotace měla být poskytnuta ex post, na základě předložení žádosti o proplacení výdajů projektu za jednotlivé etapy. Podle čl. I bodu 4 a 5 Smlouvy o poskytnutí dotace se příjemce dotace zavázal při realizaci projektu postupovat podle vyjmenovaných metodických dokumentů včetně jejich příloh, mezi nimiž byly uvedeny i Příručka pro žadatele a Příručka pro příjemce, které upřesňovaly podmínky nastavené ve Smlouvě o poskytnutí dotace. Jednou z příloh Příručky pro žadatele byly též Pokyny při zadávání veřejných zakázek. Soud dále ze správního spisu zjistil, že následně proběhl audit operace, který byl proveden auditním orgánem Ministerstva financí ve dnech 1. 6. 2015 až 3. 12. 2015. O auditu byla vyhotovena Zpráva o auditu operace ze dne 3. 12. 2015, č. j. MF-7814/2015/5202-17, která obsahovala celkem jedenáct zjištění. Při auditu byla zjištěna pochybení žalobce coby příjemce dotace, která by mohla být kvalifikována jako porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 rozpočtových pravidel. Zjištění č. 2 se nazývalo Pochybení u VZ „Získávání dotací z fondů EU“ – Rámcová smlouva/Prováděcí smlouva – dohled nad realizací projektu – „SPŠ strojní a elektrotechnická, Ústí n. L., Revitalizace areálu školy 4. – 6. etapa + CEDOP“ – nevhodná hodnotící kritéria, postup realizace VZ v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, nezveřejňování, diskriminace – VŘ 002. Regionální rada vydala dne 25. 7. 2017 oznámení o zahájení daňového řízení. Regionální rada v průběhu řízení zjistila na straně žalobce celkem sedm následujících pochybení:
  - a) Žalobce coby zadavatel stanovil dílčí hodnotící kritérium „Zajištění práv zadavatele“ v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, když toto kritérium vyjadřuje kvalitu plnění a jako takové přímo nesouvisí s vlastní ekonomickou výhodností nabídky. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti podle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
  - b) Zadavatel stanovil dílčí hodnotící kritérium „Plán organizace zakázky“ v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 44 a § 78 zákona o veřejných zakázkách, když v zadávacích podmínkách nejednoznačně a nepřesně stanovil způsob

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

hodnocení v rámci hodnotícího kritéria, kdy uchazeči nevěděli, co zadavatel považuje za nejvhodnější nabídku. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 44 a § 78 téhož zákona, nedodržel povinnosti podle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.

- c) Zadavatel neuveřejnil dodatečné informace v souladu s § 49 zákona o veřejných zakázkách, když neuveřejnil dodatečnou informaci ze dne 11. 4. 2008 způsobem, jakým poskytl neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci, tj. na svých webových stránkách. Tím porušil zásadu rovného zacházení a zásadu transparentnosti v zadávacím řízení stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť ostatní dodavatelé, kteří si zadávací dokumentaci vyzvedli, tyto informace od zadavatele obdrželi. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 49 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
  - d) Zadavatel postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, resp. v rozporu se zásadou zákazu diskriminace tím, že nevyloučil uchazeče o veřejnou zakázku, kteří neprokázali splnění kvalifikace a zásadu rovného zacházení tím, že nevyzval uchazeče č. 3 dle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, když ostatní uchazeče, kteří neprokázali splnění kvalifikace podle § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, vyzval. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 60 odst. 1 a § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
  - e) Zadavatel umožnil podstatnou změnu v realizaci veřejné zakázky tím, že uzavřel Dodatek č. 1 ze dne 13. 2. 2009, kterým změnil podmínky úhrady za poskytnuté služby, přičemž tak změnil ekonomickou rovnováhu zakázky ve prospěch dodavatele, čímž narušil hospodářskou soutěž tím, že dle původních podmínek úhrady mohl odradit potencionální uchazeče o veřejnou zakázku. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
  - f) Zadavatel nejmenoval hodnotící komisi v souladu s § 74 zákona o veřejných zakázkách, když 7. členem hodnotící komise byl jmenován obecně zástupce krajské hospodářské komory. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
  - g) Zadavatel porušil § 75 odst. 5 a § 80 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách tím, že hodnotící komise nevyhotovila protokol o jednání hodnotící komise dle § 75 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, kdy zadavatel sloučil proces hodnocení kvalifikace s procesem posouzení a hodnocení nabídek. Proces zadávání a hodnocení nabídek v předmětné veřejné zakázce je tak netransparentní a nepřezkoumatelný. Příjemce dotace tím, že postupoval v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách v návaznosti na § 75 odst. 5 a § 80 odst. 1 téhož zákona, nedodržel povinnosti dle čl. XI. Veřejné zakázky odst. 1 Smlouvy o poskytnutí dotace.
19. Následně vydala regionální rada dne 12. 1. 2018 platební výměr č. 2/2018, č. j. RRSZ 9500/2017, kterým byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 554 590 Kč, opravným rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, č. j. RRSZ 490/2018, byla výše odvodu změněna na částku 1 554 599 Kč. Odvod byl žalobci uložen ve výši 25 % finančních prostředků, které mu byly v souvislosti s předmětnou zakázkou na služby poskytnuty Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

z dotace. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 11. 2020 zamítl s tím, že potvrdil tři ze sedmi zjištěných nedostatků, konkrétně nedostatky uvedené výše pod písm. b), c) a e). Nesrovnalost, za kterou byl správními orgány žalobci uložen odvod, souvisela se zadávacím řízením na zhotovitele projektu. Do veřejné zakázky, kterou žalobce vyhlásil dne 1. 9. 2009, se na základě oslovení přihlásilo celkem 35 uchazečů. Devět uchazečů bylo v říjnu 2009 vyzváno k doplnění kvalifikačních předpokladů a čtyři uchazeči byli vyloučeni z dalšího řízení v důsledku nesplnění kvalifikačních předpokladů, a to rozhodnutími žalobce ze dne 23. 10. 2009. Podle názoru správních orgánů mohl žalobce vyzvat účastníky k doplnění kvalifikace, avšak při tomto úkonu musel přistupovat ke všem účastníkům rovnocenně, přičemž nebyl oprávněn vyzvat k doplnění kvalifikace uchazeče, který některý z kvalifikačních předpokladů vůbec neprokázal. Výše uvedeným postupem porušil žalobce čl. I Smlouvy o poskytnutí dotace, § 6 zákona o veřejných zakázkách, konkrétně zásadu rovného přístupu k uchazečům, a § 59 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, čímž se dopustil porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 2 písm. b) rozpočtových pravidel, ve znění účinném v době realizace projektu. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2020, č. j. MF-17401/2018/1203-3, zdejší soud rozsudkem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 15 Af 2/2021-37, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým opět zamítl odvolání žalobce s tím, že potvrdil dva ze sedmi zjištěných nedostatků, konkrétně nedostatky uvedené výše pod písm. c) a e)

20. V posuzované věci je potřeba zohlednit, že dotace byla žalobci poskytnuta zejména z rozpočtu Evropské unie, což plyne i ze samotného textu Smlouvy o poskytnutí dotace a z podstaty vzniku a existence poskytovatele dotace. Z preambule Smlouvy o poskytnutí dotace se podává, že ta byla poskytnuta z Regionálního operačního programu NUTS II. Severozápad, vycházející z podpory dle nařízení č. 1083/2006. Samotná smlouva tedy zjevným způsobem odkazuje na právní úpravu Evropské unie s tím, že samotné prostředky pocházejí též z unijního rozpočtu. V projednávané věci proto bylo potřeba zohlednit také evropskou úpravu, která vyplývá z přímo použitelných nařízení a kterou byly správní orgány v projednávané věci vázány. V oblasti hospodářské soudržnosti totiž členské státy svěřily Evropské unii část svých pravomocí a společně s ní uplatňují v této oblasti sdílenou pravomoc [viz čl. 4 odst. 2 písm. c) Smlouvy o fungování Evropské unie]; to unie činí prostřednictvím Evropského fondu pro regionální rozvoj (čl. 174 a čl. 176 Smlouvy o fungování Evropské unie, bývalé články 158 a 160 Smlouvy o ES). Členské státy pak mohou vytvářet a přijímat právně závazné akty, avšak svou pravomoc vykonávají pouze v tom rozsahu, v jakém ji Unie nevykonala, případně ji mohou opět vykonávat v rozsahu, v jakém se Unie rozhodla svou pravomoc přestat vykonávat (čl. 2 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie). Unijní právo také ukládá České republice povinnost zpětně vymáhat neoprávněně nebo protiprávně vyplacené prostředky [čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/95; jakož i čl. 70 odst. 1 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ze dne 11. července 2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999].
21. Soud zdůrazňuje, že nařízení Evropské unie jsou obecně za splnění všech podmínek přímo použitelnými právními předpisy, které vyvolávají právní účinky a mají aplikační přednost před vnitrostátními normami. Nařízení je podle čl. 288 druhého pododstavce Smlouvy o fungování Evropské unie přímo aplikovatelným právním předpisem, který má obecnou působnost, je závazné a přímo použitelné ve všech členských státech, a musí mu tedy ustoupit taková ustanovení vnitrostátního právního předpisu, která jsou s ním v rozporu. Jak uvedl SDEU v rozsudku ze dne 9. 3. 1978, Simmenthal, C-106/77, bod 14 „...[p]římá Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

použitelnost znamená, že pravidla práva Společenství musí působit plně a jednotným způsobem účinky ve všech členských státech od svého vstupu v platnost a po celou dobu své platnosti“. Nařízení je tak bezprostředním zdrojem práv a povinností pro všechny, kterých se týká, ať se jedná o členské státy, nebo o jednotlivce, kteří jsou účastníky právních vztahů, na které se vztahuje právo Evropské unie.

22. Na základě zásady přednosti unijního práva mají ustanovení zakládajících smluv a přímo použitelné akty unijních orgánů ve svých vztazích s vnitrostátním právem členských států za následek nejen to, že pouhým svým vstupem v platnost (účinnost) činí bez dalšího nepoužitelným jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které by s nimi bylo v rozporu, ale nadto, neboť tato ustanovení a akty jsou nedílnou součástí, ovšem s vyšší právní silou, právního řádu platného na území každého členského státu, brání platnému vytváření nových vnitrostátních zákonů v rozsahu, v němž by byly neslučitelné s normami Evropské unie.
23. Jelikož byla žalobci poskytnuta dotace převážně ze zdrojů Evropské unie, uplatní se v nyní projednávané věci zmiňované nařízení č. 2988/95. Toto nařízení, které představuje horizontální předpis pro boj proti podvodům v členských státech, stanovuje pro účely ochrany finančních zájmů Unie obecná pravidla týkající se kontrol, správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství (srov. čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95). Nesrovnalostí ve smyslu tohoto nařízení se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství (Evropské unie) vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo právě formou neoprávněného výdaje (odst. 2 téhož čl. nařízení č. 2988/95). Nesplnil-li tedy hospodářský subjekt podmínky dotace poskytnuté (i jen částečně) z unijních zdrojů, jedná se o neoprávněný výdaj, a tudíž nesrovnalost ve smyslu nařízení č. 2988/95.
24. Soud konstatuje, že pochybení žalobce spatřoval žalovaný v tom, že neuveřejnil dodatečné informace v souladu s § 49 zákona o veřejných zakázkách, když neuveřejnil dodatečnou informaci ze dne 11. 4. 2008 způsobem, jakým poskytl neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci, tj. na svých webových stránkách, a že umožnil podstatnou změnu v realizaci veřejné zakázky tím, že uzavřel Dodatek č. 1 ze dne 13. 2. 2009, kterým změnil podmínky úhrady za poskytnuté služby. Takto tvrzená pochybení představují nesrovnalosti dle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95, neboť žalobce se dle žalovaného dopustil nedostatku transparentnosti nebo rovného zacházení při hodnocení, protože stanovil opravu ve výši 25 % z hodnoty zakázky dle Pokynů ke stanovení finančních oprav. Předmětnými pochybeními tak měl být poškozen rozpočet regionální rady a tím i Evropského fondu pro regionální rozvoj v rámci regionálního operačního programu. K daným nesrovnalostem, které byly důvodem pro vyměření odvodu, tedy došlo ještě před samotným uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace, k němuž došlo ke dni 24. 9. 2009.
25. Nařízení č. 2988/95 obsahuje vlastní úpravu prekluzivních lhůt, pokud jde o získávání neoprávněně poskytnutých plateb (dotací), a to v čl. 3, který zní následovně:
26. „1. *Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.*

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2.“

27. Čl. 3 nařízení č. 2988/95, jak je zřejmé z jeho znění, v sobě zahrnuje úpravu několika prekluzivních lhůt. Byť toto nařízení označuje lhůty jako „promlčecí“, ze znění čl. 3 citovaného nařízení, jakož i z jeho teleologického výkladu nemá zdejší soud pochyb o tom, že jde o lhůty prekluzivní. Tento výklad potvrzuje také např. stanovisko generálního advokáta Manuela Campos Sánchez-Bordony ze dne 8. 9. 2016, Glencore Céréales France, C-584/15 (viz body 24 až 26).
28. SDEU v řadě svých rozhodnutí vyložil, že citovaný čl. 3 dopadá nejen na řízení, jejichž účelem je uložení sankce, ale také na řízení, jejichž výsledkem je uložení správního opatření, kterým je podle čl. 4 téhož nařízení také odnětí neoprávněně získané výhody spojené s povinností zaplatit nebo nahradit neoprávněně získané částky; k tomu srov. např. rozsudky SDEU ze dne 29. 1. 2009, Josef Voding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07 (zejm. body 19 až 23); ze dne 17. 9. 2014, Cruz & Companhia, C-341/13 (bod 45); ze dne 11. 6. 2015, Pfeifer & Langen II, C-52/14 (bod 23); či ze dne 3. 9. 2015, Sodial International, C-383/14 (bod 26). V posledně citovaném rozsudku SDEU výslovně uvedl, že při uplatňování čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 není namístě rozlišovat mezi správní sankcí a správním opatřením; toto ustanovení se uplatní jak na nesrovnalosti vedoucí k uložení správní sankce ve smyslu čl. 5 téhož nařízení (např. správní pokuty), tak na nesrovnalosti, které jsou předmětem správního opatření ve smyslu čl. 4 uvedeného nařízení, jehož cílem je odnětí neoprávněně získané výhody, avšak nevykazuje povahu sankce (viz bod 27 posledně citovaného rozsudku SDEU). Opačný výklad by odporoval systematické citovaného čl. 3 odst. 1, jehož čtyři pododstavce tvoří jeden celek. Těmto pododstavcům je proto dle SDEU potřeba přisuzovat stejný rozsah působnosti tak, aby byla jeho systematika v souladu s obecnou systematikou prekluze zavedenou čl. 3 a cílem nařízení č. 2988/95, kterým je pro tento systém vytvořit koherentní rámec.
29. Ze závěrů SDEU uvedených v citované judikatuře tak pro účely nyní projednávané věci vyplývá, že na řízení o vrácení poskytnuté dotace, jež byla poskytnuta žalobci, se uplatní prekluzivní lhůty obsažené v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95.
30. Článek 3 nařízení č. 2988/95 v sobě obsahuje úpravu prekluzivních lhůt, pokud jde o zahájení řízení o vrácení poskytnuté dotace (odst. 1 první pododstavec), lhůtu pro vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci (odst. 1 čtvrtý pododstavec), jakož i lhůtu pro výkon rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci (odst. 2 první pododstavec). Ze systematiky čl. 3 nařízení č. 2988/95 je zřejmé, že odstavec první jako celek (všechny jeho pododstavce) upravuje prekluzivní lhůty, pokud jde o samotné řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou dotaci (jeho zahájení a ukončení); odstavec Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

druhý pak obsahuje navazující úpravu týkající se prekluzivní lhůty pro výkon rozhodnutí. Oba zmiňované odstavce pak obsahují také vlastní úpravu přerušení a stavení (slovy nařízení pozastavení) prekluzivních lhůt.

31. Zatímco v případě samotného řízení (jeho zahájení a ukončení), jehož výsledkem je vydání rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci, stanoví čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 výslovně jednak to, které konkrétní úkony způsobují přerušení prekluzivní lhůty pro zahájení řízení (viz čl. 3 odst. 1 třetí pododstavec), jednak to, v důsledku čeho dochází ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí (čtvrtý pododstavec téhož čl.); v případě lhůty pro výkon rozhodnutí stanoví nařízení č. 2988/95 v čl. 3 odst. 2 ve druhém pododstavci, že přerušení a pozastavení lhůty pro výkon rozhodnutí se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.
32. Z judikatury SDEU též vyplývá, že za okolností, kdy bylo porušení unijního práva zjištěno až poté, co došlo k poškození, začíná běžet promlčecí lhůta od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, a sice od okamžiku, kdy došlo jak k jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, které představuje porušení unijního práva, tak k poškození rozpočtu Unie nebo rozpočtů Unii spravovaných (rozsudek ze dne 6. 10. 2015, Firma Ernst Kollmer Fleischimport und-export, C-59/14, bod 25).
33. Pokud jde o prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení, z výše citovaného čl. 3 odst. 1 pododstavce 1 nařízení č. 2988/95 pro účely nyní projednávané věci vyplývá, že správní orgány mohou zahájit řízení o vrácení poskytnuté dotace do 4 let od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti; odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky. Okamžikem, kdy došlo k nesrovnalosti, je tedy dle judikatury SDEU citované v předchozím odstavci nutno v nyní projednávané věci rozumět nejpozději okamžik uzavření smlouvy o poskytnutí dotace (24. 9. 2009), neboť nejpozději tímto dnem došlo k porušení právního předpisu Společenství (Evropské unie) vyplývajícího z jednání žalobce, v důsledku kterého mohl být poškozen souhrnný rozpočet Unie, a to formou neoprávněného výdaje. Jelikož samotné vytýkané jednání žalobce související se zadávacím řízením na výběr zhotovitele projektu proběhlo předtím, než byla žalobci poskytnuta dotace (šlo o poskytnutí dotace *ex post*), nejpozději uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace došlo v důsledku jednání žalobce dle žalovaného k porušení zásady rovnosti dle § 6 zákona o veřejných zakázkách, a tedy k nesrovnalosti dle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95, která vedla k poškození rozpočtu Evropské unie (k odst. 35 až 41 a 43 tohoto rozsudku srov. odst. 28 až 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021-66, publ. pod č. 4333/2022 Sb. NSS).
34. V projednávané věci je tedy okamžikem, kdy došlo k nesrovnalosti dle čl. 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95, den 24. 9. 2009, od něhož se odvíjí počátek čtyřleté lhůty pro zahájení řízení, neboť žádný odvětvový předpis (ani nařízení č. 1083/2006) unijního práva (nikoli vnitrostátního – k tomu viz rozsudek SDEU ze dne 22. 12. 2010, Corman, C-131/10, bod 41) nestanovil kratší lhůtu pro zahájení řízení (nikoli však kratší než tři roky, viz čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95). Bylo tedy potřeba, aby do 24. 9. 2013 bylo zahájeno řízení či aspoň došlo k přerušení lhůty dle čl. 3 třetího pododstavce nařízení č. 2988/95. Jak vyplývá z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným, k žádnému takovému úkonu nedošlo. Pokud pak bylo zahájeno řízení o vrácení poskytnuté dotace až oznámením o zahájení řízení ze dne 24. 4. 2017, došlo k němu zjevně po uplynutí prekluzivní lhůty dle čl. 3 prvního pododstavce zmíněného nařízení.
35. Soud dále konstatuje, že ze strany žalovaného nedošlo ani k dodržení prekluzivní lhůty pro vydání konečného rozhodnutí o povinnosti vrátit dotaci, jelikož napadené rozhodnutí bylo Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vydáno dne 1. 8. 2023 a právní moci nabylo téhož dne. Rozhodným okamžikem z hlediska ukončení běhu prekluzivní lhůty je až právní moc napadeného rozhodnutí, kdy teprve došlo k uložení sankce (odvodu) ve smyslu čl. 3 nařízení č. 2988/95 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 4 Afs 52/2023-85, bod 40). Vzhledem k tomu, že soud již výše určil počátek běhu prekluzivní lhůty v návaznosti na jednotlivá pochybení (nesrovnalosti) nastalé nejpozději 24. 9. 2009, je zřejmé, že od té doby do právní moci napadeného rozhodnutí (1. 8. 2023) uplynulo více než 8 let, tedy došlo i k marnému uplynutí prekluzivní lhůty pro rozhodnutí o odvodu (čl. 3 čtvrtý pododstavec nařízení č. 2988/95).

36. Soud poté ve vztahu k argumentaci žalovaného § 22 odst. 11 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 31. 12. 2015, které dle žalovaného bylo nutné v projednávané věci aplikovat, poznamenává, že dané ustanovení tohoto zákona nebylo možné použít. Soud, jak je dříve rozebráno, musel vycházet právě z unijní úpravy týkající se prekluzivní lhůty pro zahájení řízení obsažené v čl. 3 odst. 1 pododstavce 1 nařízení č. 2988/95, neboť rozpočtová pravidla neobsahují žádnou úpravu prekluzivní lhůty pro zahájení řízení pro porušení rozpočtové kázně. Zároveň je třeba zdůraznit, že v čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95 je nesrovnalost i okamžik, od kterého počíná běžet prekluzivní lhůta pro zahájení řízení, definován zcela jinak, než jak je porušení rozpočtové kázně i den porušení rozpočtové kázně vymezen v rozpočtových pravidlech.
37. Lze dále poukázat na závěry rozsudku SDEU ze dne 27. 11. 2025 ve věci C-539/24 Mikroregion Porta Bohemica, podle něhož článek 3 odst. 1 čtvrtý pododstavec a odst. 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát, který nevyužil oprávnění stanovit delší promlčecí lhůtu pro zahájení stíhání, než je čtyřletá lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci uvedeného nařízení, nemůže pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, stanovit absolutní promlčecí lhůtu, která by byla delší než dvojnásobek této čtyřleté lhůty. Dále SDEU konstatoval, že článek 3 odst. 3 nařízení č. 2988/95 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát stanovil počátek běhu absolutní promlčecí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za vzniklou nesrovnalost, na první den kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž k této nesrovnalosti došlo. Tato lhůta začíná podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení v každém případě běžet ode dne, kdy k nesrovnalosti došlo, nebo v případě opakované nebo pokračující nesrovnalosti ode dne, kdy tato nesrovnalost skončila.
38. Soud dále zdůrazňuje, že povinnost podrobit se vyměření odvodu není časově bezbřehá, je vázána prekluzivními lhůtami, k nimž je povinen správní orgán přihlížet z úřední povinnosti (srov. již zmíněný nálezn Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1169/07). Prekluze možnosti uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně je vadou natolik závažnou, že brání věcnému přezkoumání napadeného rozhodnutí, neboť prekludovaným právům se ochrana neposkytuje. Vyměření odvodu po uplynutí prekluzivní lhůty je proto vadou řízení před správním orgánem mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a tato vada řízení je podřaditelná pod § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 Afs 76/2014-51). Prekluze možnosti uložit žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně je tedy důvodem, pro který soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí.
39. Z důvodu zjištěných vad se soud nezabýval dalšími námitkami žalobce, neboť by to bylo v projednávané věci zcela bezpředmětné.
40. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. výrokem III. rozsudku pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

41. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože účastníci řízení na jednání trvali, neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci v obvyklé lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a z odměny za zastupování ve výši 10 200 Kč. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“). Advokátní tarif byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován vyhláškou č. 258/2024 Sb.; podle čl. II této vyhlášky platí, že *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.*
43. Jelikož všechny úkony právní zástupkyně žalobkyně byly učiněny do 31. 12. 2024, činí odměna za jeden úkon právní služby 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Odměna za tři úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); replika ze dne 3. 1. 2024 a ze dne 2. 4. 2024 – písm. d)] je tak v tomto případě 9 300 Kč. Právní zástupkyni žalobce dále náleží částka 900 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Soud nepřiznal odměnu za repliku žalobce ze dne 4. 1. 2024, neboť skutečnosti uvedené v tomto podání již mohly být obsaženy v replice ze dne 3. 1. 2024.

Soud tak neshledal, že by za této situace byla replika ze dne 4. 1. 2024 důvodně vynaloženým nákladem řízení, za který by žalobci měla náležet odměna.

Poučení:

Proti výroku I. rozsudku **není** kasační stížnost přípustná.

Proti výrokům II., III. a IV. rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. ledna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu